

Stephen MURRAY

Anglicaans priester

Priester van moeder op zoon? Dat kan alleen in de anglicaanse Kerk. Sinds augustus dient de Canadese Reverend Stephen MURRAY de anglicaanse parochies in Gent en Knokke. Al sinds de tijd van Leopold I is het anglicanisme in België door de grondwet erkend, maar wellicht is het vandaag de kleinste confessie. Wie zijn de anglicanen en wat zoekt een Canadees in ons land?

‘De heilige Geest knipoogde naar mij’

Erik DE SMET

In clergyman en sportkleding tegelijk ontvangt Stephen MURRAY ons in een gewezen karmelietessenklooster in de Gentse studentenbuurt, waar de Saint John's Church op zondag bidt en viert. Waarin verschilt een anglicaanse van een katholieke kerk? Het houtsnijwerk? Het opengeslagen bijbelboek op het altaar? We vinden geen bevredigend antwoord, zo erg lijken beide confessies op elkaar. Of is er toch een meer fundamenteel verschil?

– Wat is het eigene van de anglicaanse spiritualiteit?

De anglicaanse gemeenschap is vandaag verspreid over vele landen en culturen, maar overal leeft een sterke gerichtheid op de mensgeworden God. Anglicanen, waar je ook komt, houden ervan te socializen. Ook dat heeft te maken met Gods menswording. Een warm onthaal maakt deel uit van onze liturgie. Daarom is er na de dienst steevast thee en koffie. Ook zijn anglicanen een ‘volk van het boek’. Vóór de dienst krijg je dan ook meestal een boek in de handen gedrukt. Over alle culturen heen is er ten slotte de manier van bidden die ons verbindt. Het *prayerbook* is ons zeer dierbaar. Het is dan ook vertaald in vele talen, zelfs in het Maori.

– Wie zijn de anglicanen in Vlaanderen?

Gent is vanouds een handelstad met een belangrijke Engelse kolonie. De anglicaanse gemeenschap hier heeft oude papieren, tot in de achttiende eeuw. Ze verhuisde voortdurend, overleefde revoluties en oorlogen. Bijzonder aan de Gentse *congregation* is dat ze voor driekwart bestaat uit Afrikanen en Aziaten. Vóór ik naar Gent kwam, had ik er al allerlei geruchten over gehoord, maar die mix is de toekomst van het geloof. In een multiraciale wereld weerspiegelt zo'n gemeenschap immers wat Gods volk betekent. Er wordt wel eens gezegd dat de gemiddelde anglicaan een alleenstaande zwarte moeder van rond de twintig is.

De gemeenschap in Knokke is kleiner. Daar begon het met Britten die er met de mailboot op weekend kwamen. Ze bouwden er hun eigen, charmante kerkje. Duitse soldaten stalden er in 1914 hun paarden. Je ziet daar nog de sporen van.

– Hoe komt een Canadees dan in Gent terecht als ‘chaplain’?

Stephen Murray: „Ik voel me in Gent echt door God geroepen.” © Kristof Ghyselincx

Ik stam af van anglicaanse clerici en ben al de zesde generatie die werd gewijd. Onze familie noemt zich wel eens ‘de stam van Levi’. Op jeugdige leeftijd was ik gegrepen door het kerkelijke engagement voor gerechtigheid. Een tijdlang rebelleerde ik, maar uiteindelijk werd ik diaken en priester in Ontario. In dat bisdom was ik tegelijk verantwoordelijk voor de zomerkampen voor de jeugd als voor een parochie. Op zaterdag was ik de oudste van de groep, op zondag de jongste. Ik wilde evenwel de wereldwijde Kerk beleven en toen kreeg ik de vacature onder ogen.

– Vacature?

Het anglicaanse bisdom voor continentaal Europa strekt zich uit van Spanje tot diep in Rusland en telt driehonderd gemeenschappen. Het zoekt zijn clerus vooral in Engeland.

Mijn vrouw en ik waren in Gent op vakantie. Bij de Sint-Michielsbrug zagen we een duif in het water spartelen. Het klinkt vreemd, maar ik viste ze uit het water. In de christelijke symboliek staat water voor ommakeer en de duif voor de heilige Geest. Terug thuis in Canada las ik een va-

vacature... voor Gent. Was die spartelende duif een knipoog van de Geest? Ik solliciteerde, ook al had ik geen buitenlandse ervaring. Ik voel me hier dus echt door God geroepen.

„Anglicanen houden van socializen. Ook dat heeft te maken met Gods menswording”

– Hoe kijken anglicanen naar rooms-katholieken?

De meeste anglicanen zien de gelijkenissen, maar appreciëren ook de verschillen. De sacramenten, de heiligen, de wijdingen hebben we gemeen. Maar de stap naar het gehuwde of het vrouwelijke priesterschap wil de katholieke Kerk niet doen. Wij, anglicanen, als een deel van Christus' lichaam, deden dat wel.

De relatie met de katholieken vind ik hier in België fantastisch. Ik sta er van te kijken hoe veel goeds er in jullie parochies

gebeurt en hoe veel energie priesters in hun dienstwerk steken. Dat komt te weinig in het daglicht. Ik herhaal wat Paulus zei: „Laten we het lichaam van Christus samen opbouwen.”

– Anglicanen kennen al lang gehuwde priesters. Sommige katholieken verlangen daar hartstochtelijk naar. Hoe beleeft u dat?

Zowel gehuwde als ongehuwde geestelijken beslissen hun leven aan God te wijden. Het is Hij die ons roept om zijn volk te dienen. Aanvankelijk wilde ik levenslang celibatair blijven, maar God plaatste een wonderlijke vrouw op mijn weg. Mijn ambt en mijn huwelijk kan ik niet scheiden. Het betekent wel een last voor de echtgenote. Ook zij krijgt een publieke rol in de gemeenschap en de oordelen over je gezin zijn snel geveld. Het is dus een echt offer.

Over de wijding van vrouwen bestaan er in de anglicaanse wereld meerdere opvattingen. Een Australisch bisdom besliste om het niet te doen en leken te laten voorgaan. In Canada kennen we reeds tientallen jaren vrouwelijke priesters en de Kerk klapte er niet in elkaar. Trouwens, mijn eigen moeder is priester.